

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Pojd'te, slyšte, všichni bohobojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyšoval. Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel. Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost. Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel. (Ž 66, 16-20)

PÍSEŇ 219 hory, doly, 171 bud pánu čest,

VSTUPNÍ MODLITBA

Beránku zabitý, ty ses od nás neodvrátil, ačkoliv jsme se postavili proti tobě. Přestože jsme tě přivedli na kříž, neodsoudil jsi lidské pokolení a nevydal jsi je hříchu a smrti. Pro nás jsi vstal z mrtvých, pro nás jsi vstoupil na nebesa k Otcí, pro nás posíláš Ducha svatého. Kdyby ses ty přestal nad námi slitovávat a Ducha utěšitele od nás vzal, propadli bychom se i s celou církví do zahynutí. Ty však ve svém neskonalém milosrdenství Ducha svého stále posíláš, povoláš svůj lid a obnovuješ tvář země. Nic ti nemůže zabránit, aby sis podmaňoval srdce těch, které jsi vyvolil. Chvála tobě, Kriste!

Beránku zabitý, ty jsi slíbil, že zač bychom prosili Otce v tvém jménu, dá nám. Ve tvém jménu prosíme: Nebeský Otče, nepřestávej se rozpomínat na obět' svého Syna, nepřestávej posílat svého Ducha, abychom nezahynuli, ale naše radost, aby byla opět plná. Ujisti nás i dnes svou věrností. Amen.

I. ČTENÍ / Lk 11, 9-13

PÍSEŇ / 440 ozvi se, 178 krásná je modrá obloha,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty jsi náš přímluvce u Otce. My nevíme, zač bychom se měli modlit, jak by náleželo. Tvůj Duch však je nápomocen našim mdlobám a prosí za nás. Ty, který jsi poznal na svém těle naši bídu, znáš naše trápení, znáš všechno, co vyslovit nedovedeme. Spolu s celým tvým stvořením k tobě úpěnlivě voláme. Vysvobod' stvoření od záhuby, dávej všem pokrm i nápoj, zachovej přírodu, dej světu pokoj a mír. Shlédni na své stvoření, jak bloudí, trápí se a vyhlíží svobodu tvých dětí. Zjev mu svou slávu. Dávej své církvi Ducha svatého, aby v nás prosil za křesťany: za bratry a sestry, které jsi vyvolil a kteří tě milují. Dej, ať i ve svém trápení, nemocech, opuštěnosti poznají, že milujícím tebe všechny věci napomáhají k dobrému. Dávej svého Ducha, abychom se s celou církví uměli modlit za věci tvého království nejprve a spoléhali na tvé zaslíbení: Zač byste prosili Otce ve jménu mém, stane se vám. Bože, slyš nás, když k tobě jako tvé děti ve jménu Ježíše Krista takto voláme: Otče náš ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Podle slova však také jednejte, nebud'te jen posluchači – to byste klamali sami sebe! Vždyť kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled; podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomnětlivý posluchač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený pro své skutky. (Jk 1, 22-25)

POŽEHNÁNÍ Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky. Amen. (Zj 1, 4b-6) **PÍSEŇ** 487 amen, otče

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / J 16, 23-24

Milí přátelé,

přijde den a ne, nebojte se, přijde den a v ten den, onen den se mě nebudete na nic ptát, neříkám já, nýbrž Pán Ježíš svým učedníkům, kteří se ho stále na něco ptali, nejčastěji na to, co znamená to, co Pán Ježíš svým učedníkům říká, aby tomu co nejlépe porozuměli, aby to co nejlépe pochopili. I když to často bylo marné, marné, marné, Ježíšova otevřenost pro otázky typu, co znamená to či ono, je až obdivuhodná.

Přijde však den, čas, hodina, období, kdy bude všem otázkám konec, kdy už bude všechno jasné, budeme vědět, jak to dopadlo a už se ani nebudeme muset na nic ptát. Těšíte se? Až to přijde? Až i všechny dotazy typu proč a jak, kde a co, kdo a s kým přestanou dávat smysl a už se ani nebude na co ptát, už se ani mě ani Pána Ježíše nebudete ptát vůbec na nic.

Těšíte se na to? Na takový den, čas, okamžik? A proč? Pán Ježíš, už zase, se na to evidentně těšil, až se lidé přestanou ptát jeho a obrátí se přímo na jeho otce, od kterého všechno jest, a dokonce jim a tím i nám zaslíbují, že budou-li, budete-li se ptát taky někdy přímo jeho, příp. ho o něco přímo prosit, a to nejlépe v mém, totiž Ježíšově, totiž synově jménu, dá vám to. Co bychom za to nejen teď, ale i v minulosti či do budoucna všichni dali, kdybychom někoho

takového měli, kdo by nám dal, oč bychom požádali, příp. poprosili. Místo toho, no nic. Raději nic, což tam máme taky.

Až dosud jste totiž o nic neprosili v mém jménu, buď jste prosili přímo mě, uzdrav nás, zachraň nás, napoj, nakrm, běž tam či onam, ale že byste prosili v mém jménu mého Otce, to jako bych od vás ještě neslyšel. A přitom to bylo, je i bude celkem důležité, neříkat si o všechno Pánu Ježíši, byť by nám byl i v tuto chvíli nejbližší, ale toho, který ho poslal, který je zároveň všemohoucí a vše pro nás má již připraveno, stačí říct a jen si brát, stačí uznat, že jsem jeho Syn a obracet se tak přímo k němu, jako k mému i vašemu Otci a on už vám dá. Ne jak já.

A tak prostě a dostanete, aby vaše radost byla plná. Prostě o radost a dostanete ji, neříkám já, nýbrž Pán Ježíš, dlouho jsme ho tu neměli a ne jeho, tedy neproste jeho, nýbrž jeho Otce, pro změnu a našeho společného Boha, což je docela důležité, protože jedině tak dosáhnete taky nějaké radosti. Ano a už je to tady, chcete-li se taky někdy z něčeho radovat, poproste neboli a jak se říká? Prosím! A dostanete ho, slyšíme hned vzápětí, ale co, to si ještě rozmyslím. Nebo lépe řečeno musím ještě rozmyslet. Protože není prosba jako prosba a není radost jako radost.

Ta radost, taková radost totiž musí býti, by měla býti plná. Nejčastěji prosíme o to, abychom něco dostali, neprosíme jen tak,

pro nic za nic, ale protože něco chceme. A ne dostat na nebo pár pohlavků, prosíme, abychom byli spokojení. Prosíme, když nám něco chybí, prosíme, když máme koho se o něco prosit. Pán Bůh i se svým Synem toho pro nás mají tolik, že stačí jen poprosit. Prosím, prosím, smutně koukám.

My však chceme v tuto chvíli prosit a poprosit, aby se naše srdce naplnilo radostí. To vím, protože vás už trochu znám. O radosti už tu jednou řeč byla, a možná i víckrát, protože té není nikdy dost a také vím, že byste vy i já potřebovali taky někdy důvod k radosti. A to ne k nějakému juchání, ale prostě se někdy od srdce zasmát, řekl mi jednou někdo. Já jsem se dnes ještě nezasmála, a to necituji sebe. Chceme se radovat a smát, je to v životě důležité.

A teď čemu, příp. komu, protože proč už asi víme. Nebo ještě jinak, za vší tou radostí skrývá se Ježíšův opakovaný apel, výzva k tomu umět prosit. Já vím, už se trochu opakuji, ale to prý Ježíš dělal taky, tady jde však o něco, co by nám nemělo uniknout. Až dosud jste o nic neprosili a nechme stranou v čím jménu, neprosili jste, protože jste dohromady neměli koho, resp. jste neprosili toho, u toho, u koho jste měli, který to pro vás, by to pro vás i měl, ale vždycky jen kousek vedle. Prosili jste mě, což sice není špatně, ale mohli jste poprosit, požádat i toho, ke komu vás i já neustále posílám a ten, však víte, je vždy a všude, na rozdíl ode mě. Ano, prostě a

bude vám dáno, hledejte a naleznete, klepejte, příp. tlučte a bude vám otevřeno, ptejte se a dostanete odpověď.

Ale ne mě nebo nejen mě, nýbrž klidně pojd'te dál nebo ještě dál, nespokojujte se s tím, co jest, ale chtějte víc. A ne někde jinde, nýbrž už tady, a ne až za chvíli, nýbrž už teď. Rozdíl mezi Ježíšem pozemským neboli historickým, který se narodil, chvíli žil a působil, než potupně zemřel na kříži a tím nebeským, který vstal z mrtvých, resp. byl vzkříšen, a posléze i vyvýšen tam nahoru, je ten, že to, co od něj i z něj máme tady a teď, je čirá radost. Resp. za všechno může jeho Otec, kdo jiný a když se i my obrátíme a nemusíme nijak náhle, stačí obnovou své mysli, posuneme se ne k tomu, co chceme my, ale co chce, co pro nás má on, máme skoro vyhráno.

Proste a přijímejte. Jeden druhého, to, co pro nás, kdo má nebo i nemá, ode mě, ale i od něho a můžete stále, prostě, jakož i dostávejte neustále, co hrdlo ráčí, nač vám náruč stačí. Proste a dostanete, co lepšího bychom ještě chtěli slyšet. A přece to vlastně nestačí. Co když prosíme, a to i celkem úpěnlivě a ono nic. Co když bychom hrozně rádi něco, třeba více zdraví, lásky nebo peněz nebo i více lidí kolem sebe a stále nějak ještě nebo už není dáno. Co když chceme, ale takřikajíc máme smůlu. Co když se na něco ptáme a odpověď nedostáváme. A co když se na nic neptáme a odpověď přesto dostáváme a co když se ptát přestaneme, protože již nebude-

me mít koho. Co když jsme sami nebo i nejsme, a přesto se tak cítíme, má i pro nás Bůh něco, co by nám v tomto širém světě udělalo radost?

Otázka tak trochu do pranice. Nebo je nám už všechno jasné tak, že se již ani nepotřebujeme na nic ptát. Ne, to, co pro nás Bůh má, není nikdy nic hotového. A nejen, že někdy ani ty prosby, ba úpěnlivé prosby, za nás či za naše blízké nestačí, ale někdy se i ten Bůh odmlčí a my nemáme naprosto nic.

Co s tím? Nebo je ta Boží vůle opravdu tak nevyčerpatelná, že pro nás vždycky něco má, a ještě nám to dá? Ne. A můžeme prosit a žadonit a úpěnlivě volat proč to všechno a nic se neděje. A nahore nic a dole taky ne a Bůh mlčí.

O radosti ani nemluvě.

Co s tím? O některých, ba mnohých věcech se říká, že chtějí jen čas a trpělivost. Není to úplně málo, ale ani mnoho. Čas nemáme, a trpělivost nám už taky pomalu dochází, a přesto musíme stále čekat. A nic se neděje. Teda ne, že by se nic nedělo, ono se pořád něco děje, ale neděje se nic v tom smyslu, co my bychom chtěli, aby se dělo. Neděje se nic, aby naše radost byla zase plná nebo konečně a napořád plná, neděje se nic, co by nám opět spravilo náladu, když je pochmurná, neděje se nic, co by nás vyvedlo opět na denní světlo. Neděje se nic, naprosto nic. Všude jen temnota, strach a beznaděj.

Tak to je. A Bůh? Nic. V lepším případě se na nás smutně kouká, přihlíží naší bídě a utrpení.

Co s tím? Pane Ježíši Kriste, když jsi tak chytrý, porad', co bychom měli dělat, aby se nám naše radost zase vrátila, aby nám zase bylo dobře, aby se zas všechno obrátilo k lepšímu. Co mi k tomu povíš, ty pro nás ukřižovaný a vzkříšený, který jsi to všechno vzal, a to jednou provždy na sebe, aby nás ani teď ani v budoucnu už nemuselo nic z toho trápit. Ty, který jsi slíbil, že tu na všechno máme tvého i svého i našeho Otce, který se o nás už postará, protože to pro nás má. Ty, který máš takové jméno, které vede přímo k Bohu, takže už tě vlastně ani nepotřebujeme? Co mi k tomu povíš, když tvůj Otec zcela oprávněně mlčí?

A mlčí?

Vždyť o mlčícím Bohu, této nepraktické odpovědi na otázky po množství zla v tomto světě není v našich dvou verších ani slovo. To jen my lidé nebo možná spíš jen já sám o tom všem moc přemýšlím a nenechávám patřičně zaznít, co by mělo především, že totiž čím víc budete prosit a nejlépe v Ježíšově jménu, tím víc se pak budete radovat, až to i dostanete, až toho i dosáhnete. Kýžené radosti i pro všechnen lid, že tu máme někoho, ke komu se smíme a můžeme neustále obracet, aby nás prostě a jednoduše zachránil nejlépe tak, jak to umí jen on sám. PÍSEŇ / 623 důvěřuj se, 158 samému